Ondjaki - Una Krizmanić Ožegović

Usne u lavi

[...] opatica je žena, ali žena koju se ne vidi svaki dan. Muškarci je se ne mogu naužívati u svakodnevnom ophođenju, stoga je žele s još većim žarom, skrivena je, zakukuljena, odsječena od svijeta u samostanu, u zatvoru, u beskrajnom zdanju u kojem se iza svakih vrata skrivaju još jedna.

Carlos Fuentes, Constancia i druge priče za djevice

Bože, oprosti mi.

Možeš razumjeti silnu mahnitost u mojim prstima, vulkansku i suspregnutu potrebu mojih usana, vrelinu, i, o moj Bože, miris. Mnoštvo mirisa, otporne dlačice, znoj, znoj, prosta ruka, neobuzdana, poremećena, gruba. Gruba ruka kreće se u rupi, u kaljuži mojega bića. Svjedok – noć: pozornica za nasuprotnosti, noge i raskriljene proscenije, predstava uživo odakle se mrijeste strašne sablasti. Hitnem se s vrhunca svoje vjere, tijelo mi se razvaljuje u prah: prah koji se slobodno kreće, prah koji živi, prah koji je daleko od tebe, Gospodine. Jer griješim s golemim užitkom! I griješim misleći oživjeti. Gospodine, ja umirem od užitka u rukama, jezik traži ono što ne može dodirnuti, slina curi preko otvora; stenjem od trenja grješnih ruku, stenjem, vapim nijemo, ne da bih ti protuslovila, stenjem ne bih li te spoznala; pripojila. Svaka moja pora mjesto je otvorena dijaloga – začepljena znojem i magijom, bludi i slinom. Ruke, nezaustavljive, diraju mi kožu, rupe, mrse dlačice, prodiru divlje kao da nisam ni svoja, ni njihova gospodarica. Ruke puštaju da po njima curi slina s kojom prvo nisam znala što bih, onda sam je prisvojila, pa poslije tražila u iskusnu ritmu. Slina, proziran mulj, nedolično teče iz duše, predaje me na milost noći i mene same, curi, širi se prema netaknutim otvorima, olakšava mi pristup uskim, zabranjenim prolazima, Gospodine. Jer nastojala sam biti, bila sam u zabranjenim i uskim prolazima; zato griješim, Gospodine: s glazbom koja mi klizi niz dušu, s mutnom slinom, obilatom, demonskom, kola mi utrobom, prodire mirisom, miluje usta, zatiljak, pazuha, prepone, noge, oči i dlačice, Gospodine, na rukama uredne, na bedrima neupadljive, na pazusima skrivene, na nogama zanemarene, na ušnim resicama osjetljive, na

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.7.lt.2

preponama… na preponama, Gospodine, izazovne dlačice… isprva su štitile, onda bile vlažne, zatim lelujave i sasvim opijene tisućama mirisa, podatne, prostituiraju se meni, mojim rukama, mojim prstima, danju finima, noću faličkima, zorom oštrima. Pola noći. Pola moje sladostrasne propasti, nagovještaja, i na neki način, Gospodine, kunem ti se, spasa. Odjednom, bît ima više smisla u tjelesnosti: tvoja svjetlost čini mi se jednakom, ali jasnijom; tijelo mi se odmara, ali leluja; oblaci su na nebu, ali bliže; vjetar ništa ne govori, ali čujem njegove prijekore. Znoj se suši dok ležim i drhtim od same sebe, putenosti, usana u lavi. Umjesto da se probudim, zaspim: tijelo mi se budi iz transa, tone u san. Prsti se povlače, nastupa mir. Prsti gube na oštrini, varci, brzini, ratnom umijeću. Poprimaju stvarnu dimenziju: samo su prsti. A ti ne govoriš ništa, Gospodine. Ležim naga, prekrivena sumnjama i urednim dlačicama. Ruke su mirne. Poravnam kosu što mi vraća srce na mjesto. Svijet je jedna jedina svijeća koja gori bez straha da će izgorjeti. Ništa ne govoriš. Možda nemaš više što dati mojim pijanim rukama.

Ruke, ruke, Gospodine: usnule su prije mene.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License